

DC870
CH309K

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Thơ

Chiều

KHÔNG BÌNH YÊN

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA 1997

CHIỀU KHÔNG BÌNH YÊN

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Thơ

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 775

Chiều

KHÔNG BÌNH YÊN

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA 1997

Lời giới thiệu

ĐỂ CHO NHỮNG BUỔI CHIỀU BÌNH YÊN

Trong thư gửi cho tôi ngày 15-6 vừa qua, nhà thơ Mai Ngọc Thanh, Giám đốc Nhà Xuất bản Thanh Hóa, người ký giấy phép xuất bản tập thơ “Chiều không bình yên” của tác giả Bạch Nhật Phương, đã viết : “... Thơ của chị Bạch Nhật Phương có xu hướng đi về phía chuyên nghiệp, mong tác giả kiên trì hơn, để thơ có động hơn...!”

Tôi lấy ý trong thơ của anh để làm lời phê bình, giới thiệu tập thơ đầu tay của Bạch Nhật Phương với bạn đọc”.

Chị Bạch Nhật Phương là nhà giáo, hiện chị là Chủ nhiệm Khoa tại một trường Đại học.

Chị viết văn và làm thơ từ rất sớm, nhưng chỉ làm cho riêng mình, cho lòng mình. Chị không phải là nhà thơ chuyên nghiệp.

Những bài thơ trong “Chiều không bình yên” của chị xuất bản lần này, khi đọc, chúng ta có thể tìm ra địa chỉ, kỷ niệm thật của chị và cũng có thể là của các bạn gái thân thiết với chị.

Hai - mươi - hai bài thơ, là hai - mươi - hai tấm lòng, rung động cùng trái tim chị, thốt ra thành câu chữ, nó cứ tự nhiên, cứ chân thật, như cuộc sống của chị vậy.

Bài thơ đầu “Cô gái và cuộc duyệt binh” chị viết tại Hà Nội tháng 4-1975; bài thơ mới nhất chị viết tháng 3-1997 tại Đà Lạt.

Vậy là, mỗi năm chị tuyển để in vào tập thơ đầu tay của mình một bài, trong hàng trăm bài thơ chị đã viết.

Tâm sự với tôi, chị nói : “Còn một số bài nữa nhưng riêng quá, ngại quá, chưa dám cho in lần này!”

Tính chị là vậy, thơ của chị cũng vậy. Lời thơ, ý thơ của chị, bài nào cũng rất tự nhiên, giản dị và đầy nữ tính. Đề tài các bài thơ thường xuất phát từ những sự việc (cái có) rất nhỏ, rất riêng tư, rất cụ thể, mà mỗi chúng ta thường gặp hàng ngày. Nhưng với chị, thì đó lại là những vấn đề rất chung, cần phải có sự lý giải của con người và cả cộng đồng xã hội. Chân lý (cái vĩ đại thường bắt đầu từ những sự việc nhỏ nhất !) có lẽ rất chính xác trong trường hợp này.

Trong bài : “Cô gái và cuộc duyệt binh” đoạn kết chị có một tứ rất bất ngờ và thú vị ...

“Riêng em ghi chiến công các anh

Bằng nhịp tim mình

Đang rộn rã, đập nhanh, trong lành, tha thiết ...”

Chiến công ai ghi bằng nhịp tim mình thì chính là chiến công của người đó.

Bài “Nói với người đi trồng rừng” lời thơ thật hồn nhiên, xúc động mà đầm thắm :

“... Anh đi trồng rừng

Ươm giữ những mầm cây

Có ươm được

Nỗi đợi chờ

Cùng tình em trong ấy !”

*Những bài thơ viết về sự chia tay, kỷ niệm và nỗi
nhớ của chị thật da diết, cảm động :*

“Ánh mắt tìm nhau, lời quên nói

Bối rồi em cười anh ngắm mãi không thôi”

(Bài : Nhấn)

Con tàu lạnh lùng

Mang em ra đi

Để lại phía sau

Những gì thân thiết...

(Bài : Cuộc chia tay mùa Hạ)

Và : “Thu ơi Thu

Sao nắng về nhạt thế

Để lòng người

Cứ vắng lạnh, buồn tênh ...!”

Vân ... vân và vân vân ...

*Thơ Bạch Nhật Phương không rung động lòng ta
bằng ngôn từ, kỹ xảo và sự mới lạ, mà nó làm lòng ta
rung lên bởi cái tình rất thật, rất cụ thể và giản dị...
như của chính lòng ta vậy.*

...” Đã từng đợi một lời mời

Tưởng khi nó đến bồi hồi tháng năm

Đã từng đợi, đã từng than

Đã từng đau đến nát tan cõi lòng !...”

(Bài : Đã từng)

Năm cùm từ “Đã từng” trong 4 khổ thơ lục bát mới da diết làm sao. Phải đau đến thế nào mới viết được nhiều nỗi đau “đã từng” đến như vậy.

“...Khi ở bên người

Người thủ thỉ cùng ta

Chiều lặng gió

Mà hồn ta nghiêng ngả ...”

(Bài : *Chiều không bình yên*)

Chị lấy bài này làm đầu đề cho cả tập thơ của mình thật có lý.

Cuộc đời đâu đã thật bình yên. Còn rất nhiều buổi chiều, rất nhiều bình minh, rất nhiều đêm cả trong giấc ngủ nữa ... đã thật bình yên đâu !

Sống là tranh đấu, là lo toan, trăn trở. Và cũng chính vì vậy mà cuộc sống càng có lý do để cho ta yêu hơn

Chị đã mất rất nhiều “**buổi chiều không bình yên**” để viết tập thơ này. Giờ tập thơ đã có trong tay các bạn. Tin chắc rằng, khi đọc nó, bạn và tôi sẽ có được **một buổi - chiều - rất - bình - yên**. Xin cảm ơn chị và giới thiệu tập thơ với bạn đọc.

Đà Lạt 18-6-1997

Phạm Vũ

ĐỢI !

Đã cạn khô rồi, dòng suối ấy
Xốn xang nước mát bỗng dâng đầy
Thao thức canh trường, con suối nhỏ
Nôn nao đón đợi nắng mai về

NHẮN

Hãy giữ cho nhau tình yêu ấy
Thanh cao như phút gặp ban đầu
Hãy tặng cho nhau hình ảnh ấy
Nó trong lành tha thiết biết bao nhiêu
Ánh mắt tìm nhau, lời quên nói
Bối rồi em cười, anh ngấm mãi không thôi

Hè 1986

CÔ GÁI VÀ CUỘC DUYỆT BÌNH

Đi trong đoàn chiến sĩ
Những khuôn mặt trang nghiêm
Mà rất trẻ
Những con người sao bỗng hóa thân quen
Như chính dáng hình
Của anh trong em
Anh trở về vào một ngày đầu xuân
Chiều mừng ba tết !
Trời hôm ấy có mưa rơi lất phất
Và lòng người có niềm vui bất tận
Say niềm chung, và ấm áp niềm riêng
Anh kể em nghe
Một trận đánh đôi Sim
Khi giặc lui rồi
Không gian lặng im
Đất nhuộm đỏ
Sắc hoa đào vẫn tím
Nhưng bạn anh
Mãi mãi đã đi xa !
Ba tháng chưa tròn

Xuân vẫn chưa qua
Chưa nói hết những điều
Của bao năm đã xa
Cả chuyện chúng mình
Chiều qua còn bàn dở
Được lệnh anh phải đi !
Bất ngờ, nhưng hăm hở !
Phút chia tay
Vội riêng em
Anh nói nhỏ :
Đừng buồn nghe em
Hẹn không lâu nữa
Chúng mình vẫn chưa ...
Nhưng anh càng yêu em hơn xưa !
Em khẽ gật đầu
Chẳng nói gì thêm cả
Biết bao lời bỏ dở
Chất trong tim !
Nhận được tin anh
Vào một ngày cuối năm
Anh đã nằm yên
Trên vùng đất xa xăm

Phút chia xa
Đồng đội đứng bên anh
Bên nắm đất
Phủ màu xanh của lá.
Đất nước hòa bình
Sáng mùa Thu êm ả
Riêng lòng em
Cuốn cuộn nỗi nhớ anh
Nhìn những hàng quân
Đang rập bước tiến nhanh
Em vẫn thấy có anh
Và những người đã khuất.
Đất nước ghi chiến công các anh
Bằng nhịp những hàng quân
Bước đi liên tiếp
Riêng em ghi chiến công các anh
Bằng nhịp tim mình
Đang rộn rã đập nhanh - Trong lành, tha thiết !

Hà Nội 1975

THÁNG NĂM Ở HAI MIỀN

Trời Đà Lạt

Hiền hòa như tiếng nhạc

Nắng dịu dàng

Khoác nhẹ những bông hoa

Mỗi sớm mai

Từ khung cửa, nhìn ra

Lòng xao xuyến

Bầu trời xanh trong quá

Tháng năm ở đây

Sao dịu dàng êm ả !

Lại nhớ về quê ta ngoài đó

Hà Nội tháng này nắng đỏ cháy da

Ven Hồ Tây những chiều hè oi ả

Và từng đôi bạn trẻ dạo chơi qua.

Ta muốn gửi lời
Của những đứa con xa
Về ngoài ấy - quê ta, tha thiết
Rằng nơi ấy
Trong lòng ta rất đẹp
Nơi trải qua
Những kỷ niệm, những mùa thi
Nơi những con đường
In đậm dấu chân đi
Trong sắc đỏ hai hàng cây phượng vĩ
Thiên nhiên hai miền
Khác nhau nhiều đấy nhỉ
Riêng lòng người vẫn chung một tình yêu
Nơi ấy nơi đây, trong nắng sớm mưa chiều
Trong tất bật dòng đời xuôi ngược chảy
Hai mảnh đất quê ta, mang hai nửa cuộc đời.

Đà Lạt - Hè

NÓI VỚI NGƯỜI ĐI TRỒNG RỪNG

Em mong anh
Như chưa từng mong ai như thế
Em nhớ anh
Như nỗi nhớ của tình đầu
Khi ta bên nhau
Em chưa biết thế đâu
Trong xa cách
Mới thấy mình lưu luyến quá

Em vẫn nói cười
Như bình thường tất cả
Mà riêng lòng da diết quá đi thôi
Em cứ tính thầm
Tùng thág, thág trôi
Dù vẫn biết
Ngày về chưa tới hẹn

Khi thành phố
Vừa chìm trong ánh điện
Em lại bàng hoàng
Nhớ buổi chia tay
Anh đến với rừng
Hay anh đến với ai ?

Trong rậm rạp
Những đôi cây trùng điệp
Anh có nghe
Tiếng gió reo thao thức
Mang lời em
Vẫy gọi bước chân anh !
Thành phố nơi em
Trời vẫn thắm sắc xanh
Riêng nỗi nhớ
Lại mang màu tím biếc
Rừng nơi anh
Có vọng lời tha thiết
Và bình minh

DC . 775/15

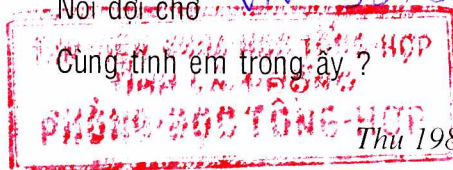
SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHỈ

Có rục rở nắng mai
Anh đi trồng rừng
Ươm giữ những mầm cây
Có ươm được
Nỗi đợi chờ

VN 35767/98

Cùng tỉnh em trong ấy ?

Thu 1987

CUỘC CHIA TAY MÙA HẠ

Con tàu lạnh lùng
Mang em ra đi
Để lại phía sau
Những gì thân thiết
Hà Nội trưa hè
Nắng oi nồng gay gắt

Con tàu thăm thì
Như cũng nói lời biệt ly
Người đưa tiễn
Bóng nhòa trong sắc nắng !

Anh đứng đó
Vẫy chào thăm lặng
Đã xa rồi
Những ngày vui bên anh
Mặt nước, hàng cây
Một khoảng trời khuya
Lấp lánh sao xanh
Và ánh mắt của anh - nồng thắm

Hà Nội hè 1988

ĐÃ TỪNG

Đã từng chờ một lời riêng
Tưởng khi nó đến ngả nghiêng một đời
Đã từng đợi một lời mời
Tưởng khi nó đến bồi hồi tháng năm
Đã từng đợi, đã từng than !
Đã từng đau đến nát tan cõi lòng !

Đã từng ươm trái tim hồng
Năng niu dăng tròn biển lòng trào sôi

Đã từng, chỉ đã từng thôi !
Tiếc làm chi nữa, người ơi, hết rồi !
Bây giờ dấu vạ lời mời
Dấu ngàn lời hứa hết rồi người ơi !
Bây giờ Đây - Đó xa xôi
Gặp nhau, thôi nhé, đôi lời chào nhau !

GẶP LẠI GIỮA SÂN GA

Gặp lại anh
Khi cơn mưa chợt đến
Hơi ẩm đôi tay
Làm nóng cả khoảng hiên
Câu chuyện ngày xưa
Tuổi chẳng bao giờ nhắc nữa
Nay bồi hồi
Xao xuyến giữa chiều mưa
Giây phút bên nhau
Sống lại những ngày thơ
Gian lớp nhỏ
Chất chứa những tiếng cười cố nén
Cả những buổi sớm mai
Trên con đường chưa có nắng
Ta âu yếm nhau
Qua những vần thơ
“Anh chưa xứng là biển xanh
Nhưng vẫn muốn em là bờ cát trắng” ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Trích thơ Xuân Diệu

Mưa đã ngừng rơi
Còi tàu đục xốn xang
Chia tay nhau
Trong nụ cười
Tưởng như thanh thản
Vẫn dấu trong lòng
Một thoáng gợn tái tê !

Nếu hồi ấy
Em đừng kiêu hãnh thế
Và giá như anh
Đừng khờ dại
Suốt một thời ... !

Anh lại đứng bên em
Và anh nói bao lời
Em vẫn biết,
Cũng như anh
Em vẫn nhớ !

Thôi bỏ hết những gì
Đã làm nên dang dở
Chỉ mang trong lòng.
Những ngày vui xa xưa
Một góc hồ Tây
Một khoảng sân trường
Rợp bóng lá đưa
Một ký ức
Một tuổi thơ
Một khoảng trời
Không bao giờ tắt !

Con tàu rời ga
Bóng anh dần khuất
Anh nghĩ gì
Sau khi anh đi xa ?

Hà Nội - Hè 1980

MÙA ĐÔNG NƯỚC NGA

Mùa đông nước Nga
Tôi đã đón vào đời
Đường tuyết trắng
Dấu chân đôi sóng bước
Bầu trời thẫm
Mà con tim chói nắng
Gió rét bao quanh
Mà hồn tôi nóng bỏng !

Mùa đông nước Nga
Tôi đã đoạn tuyệt rồi !
Con bão táp làm bầu trời tắt ngấm,
Và hoang tàn, đổ nát, chơi vơi !

Mùa đông nước Nga
Đi qua cuộc đời tôi
Cái còn lại là chút gì tê tái
Là nỗi phân vân
Sâu - cạn ở lòng người !

Tuyết đã ngừng rơi,
Dấu chân đôi không còn nhìn thấy
Dòng suy tư sao cứ chảy ngược chiều !

Đông 1990

VÂN THƠ VIẾT TRÊN TÀU

Một buổi sớm mai
Anh đưa em đi
Trên con đường dài
Những nhịp cầu
Thay nhau lùi lại
Nhịp cầu cuối cùng
Anh bắc tới lòng em !

Chiều nay mùa đông
Em rời Thủ đô
Và anh tiễn em
Nhịp cầu cuối
Cứ dài thêm
Dài thêm ra mãi... !

Trên sân ga
Một mình anh đứng lại
Con tàu khởi hành
Đưa em xa anh.

Anh có bắc cầu
Vào tận nơi em
Và năm tháng
Có mang theo
Một tình yêu bất tận

Điều làm em phân vân
Dẫu hôm nay đã thấu,
Em vẫn hỏi anh
“Có đủ sức bắc cầu ?”

Em dành cho anh
Những vần thơ viết ở trên tàu
Khoảng trời không tắt
Vẫn có anh trong đó.

*Tàu TBN-9
Tháng 12-1992*

CHUYỆN CỦA HỌC TRÒ

Em vẫn biết
Từ ngày xưa
Rằng có anh đứng đó
Lặng lẽ âm thầm
Không một tiếng vang
Thời cấp sách

Cô gái nào chẳng thế
Không thích chàng trai
Nhút nhát - vụng về

Em vẫn biết
Buổi gặp nhau
Trong ngày hội lớp
Hai chục năm rồi
Anh vẫn nghĩ về em.

Rồi xuân đến - thu qua
Vòng theo thời gian
Những gương mặt thân quen
Lớp ta tụ hội

Anh đừng trách em
“Sao lần nào cũng vội”
Chẳng muốn anh buồn
Em cứ “làm ra vẻ” thế thôi

Chuyện của ngày xưa
Âu cũng là “mọi sự đã rồi”
Chút vương vấn
Của một thời thơ dại

Ta sẽ còn gặp nhau
Một lũ học trò
Cứ trẻ trung
Cứ hồn nhiên mãi mãi
Hè 1991

THÔNGIỆP QUA BỨC ĐIỆN HOA

Bức điện hoa
Từ phương Bắc quê tôi
Xa ngàn dặm
“Gửi em, cô gái nhỏ, bạn anh”
Lời đề tặng trong xanh
Như khoảng trời
Long lanh đầy nắng
Những bông hồng
Mang nỗi nhớ xốn xang !

Đà Lạt nắng vàng
Thông nong nàn reo trong gió
Dấu chẳng còn
Là cô gái nhỏ
Mà niềm vui
Vẫn bừng dậy trẻ thơ

Xa rồi rất xa,
Mà cũng gần đến không ngờ
Lùi năm tháng
Vượt không gian
Hoa đến với người
Mệnh mang, rạng rỡ.

Dalat, tháng 3-1997

CHIỀU KHÔNG BÌNH YÊN

Cứ tưởng dòng sông
Chẳng bao giờ xao động nữa
Dấu ấn thời gian
Khép lại mọi nẻo rồi
Cái thuở dâng đầy,
Sóng nổi... đã trôi xuôi
Chiều đang ngả
Một mình ta thông thả !

Bỗng một ngày kia
Trên miền đất lạ
Gặp gỡ làm chi,
Người hỡi, cách xa !
Khi ta ở bên người
Người thủ thỉ cùng ta
Chiều lặng gió
Mà hồn ta nghiêng ngả !
Nào đã biết
Một nẻo đường xa lạ
Chỉ biết chiều nay
Không còn bình yên nữa ! người ơi !

Bãi biển hôm nào
Đạo chơi sóng đôi
Sao chưa mọc
Bầu trời thăm thẳm tới
Chỉ có giải đèn xa
Đoàn chài quăng lưới
Người bạo với ta
Phía ấy chân trời !

Phố núi chiều nay
Trăng non đã lên rồi
Đêm tháng bảy
Một mình ta bước vội !
Nào đã biết,
Những nhịp đời chìm nổi
Chỉ biết chiều nay
Nôn nao quá - người ơi !

Đà Lạt, 7-1995

NẾU CHẴNG LÀ MÃI MÃI

Ta đã đến với nhau
Nhưng có mãi mãi không
Nếu chẳng thế
Thôi đừng lưu lại nữa
Từng cơn mưa
Cứ chợt đến, chợt đi
Như thế đó,
Cái lạnh qua rồi
Giá buốt tận tim !
Ta đã đến bên nhau
Trong khoảng sáng im lìm
Đừng hẹn ước !
Nếu chẳng là mãi mãi !

Dalat, Hè 1990

TRƯA HANH NẮNG

Trưa hanh nắng
Một mình tôi bồi rồi
Chiều chưa về
nào có vội chi đâu !
Con đường hẹp
Dòng đời xuôi ngược chảy
Riêng mình tôi
Chờ lại tới mùa sau

Trưa hanh nắng
Tôi không còn bồi rồi
Bến đón thuyền về
Nối lại nhịp thơ vui
Dòng sông nhỏ
Đôi bờ không xa mấy
Mà tháng năm
Ngần ấy đã bắc cầu !

Dalat, hè 1994

LỜI RU CỦA MẸ

(Viết cho các con)

À à à... ơi !

Con tôi còn bé còn thơ

Còn chờ mẹ ẵm

Còn chờ nâng niu

Nhìn con biết mấy thương yêu

bên con lòng mẹ sớm chiều dịu êm

Một mai con sẽ lớn lên

Mang theo bóng dáng một miền quê hương

Một mai cắp sách đến trường

Có cô, có bạn tình thương càng nhiều

Gian nan kể biết bao nhiêu

Cho con được sống êm đềm tuổi thơ

Biển sâu sóng vỗ đôi bờ

Cho con sông nhỏ lặng lẽ êm trôi

Tình đời ủ dưới vành nôi
Hào quang tỏa dưới đôi môi con cười
Con ngoan con ngủ đi thôi
Qua đêm, trời sáng, nắng ngời đón con

À à ơi... à à ơi
Bấm tay tính mỗi năm tròn
Thắm sâu lòng mẹ mong con nên người
Con ngoan con ngủ đi thôi
Ngủ trong tiếng hát những lời mẹ ru .
Hà Nội - 1976

NGÀY BÉ TRÒN NĂM TUỔI

(Viết tặng con gái)

Ngày bé tròn năm tuổi
Mẹ cho em áo mới
Có thêu chú vịt con
Và bông hoa tròn tròn

Ngày em thêm một tuổi
Bà kể cho em nghe
Chú mèo con trốn học
Cả nhà ai cũng chê

Ông ngoại đi đâu về
Mang gói gì to thế
Ông gọi bé đến bên
“Đây là quà cho bé”

Hôm sau đi nhà trẻ
Khoe áo mới với cô
Mỉm cười cô hỏi nhỏ
“Năm tuổi rồi đấy ư”

Rồi cô cài cho em
Bông *“Bé Ngoan”* màu đỏ
Hoa của mẹ, của cô
Trên áo em cùng nở.

Đà Lạt 1983

KỶ NIỆM VỀ NƠI SƠ TÁN

Ngày ấy hai mẹ con mình
Không rời nhau nửa bước
Mẹ đi trước, con đi sau
Mẹ đi sau, con lon ton chạy trước,
Mẹ đào hầm, gánh nước
Con cũng đến đứng bên
Mẹ đi giặt giếng đồng
Con cũng ra bờ giếng
Cuộc sống thôn quê
Đơn sơ, không phương tiện
Nhưng chất đầy
Những kỷ niệm khó quên !
Bà chủ khen rằng
"Thằng bé rất ngoan"
Ông chủ bảo
"Thằng cu sáng dạ"
Rời thủ đô
Đến một miền đất lạ
Ấm tình người
Nên lại hóa thân quen

Hương lúa đồng
Và những đêm trăng
Cũng thân thiết như còi xe ánh điện !
Phòng làm việc
Cách một con suối hẹp
Mỗi sớm đi làm
Con líu tíu bước theo
Đường đất vùng quê
Đôi núi treo leo
Đôi chân nhỏ
Cũng mạnh dần theo năm tháng !
Dầu hôm nay giữa phố phường đầy nắng
Những ngã đường rộng mở thênh thang
Con đã lớn, ô ! hiên ngang quá !
Mẹ vẫn nhớ về con tất cả
Như nhớ về đất nước những ngày qua !

Dalat 1992

BUỔI SỚM ĐẾN GIẢNG ĐƯỜNG

Mặt trời mọc
Hàng thông reo vi vút
Rặng cúc ven đường
Chúm chim nụ cười duyên
Thấp thoáng đôi sim
Hàng mái ngói ẩn chìm
Khung cửa mở
Giảng đường vào ngày mới !
Những gương mặt
Khi suy tư
Khi bùng vui sôi nổi
Những ánh mắt nhìn
Như đón đợi lời tôi
Thấp sáng niềm vui
Không dễ nói thành lời

Đò vắn qua sông
Đưa khách vượt khơi
Mỗi lượt chở
Một vụ mùa thu hái
Khoang thuyền nhỏ
Cứ đầy thêm hoa trái
Quả chín tặng cho đời
Niềm vui giữ cho tôi
Dalat 1991

ĐÊM CUỐI THU

Thu ơi Thu !
Sao nắng về nhạt thế ?
Để lòng người
Cứ vắng lạnh, buồn tênh !

Con thuyền nhỏ
Bồng bềnh trôi trên sóng
Giữa trời Thu
Bàng bạc mây chiều

Thu ơi Thu !
Sao dấu kín bao điều ?
Để du khách
Ngại ngần chưa bước tiếp !

Bờ bên kia
Là rừng cây trùng điệp
Bờ bên này
Là cát trắng mênh mông !

Thu, Thu ơi
Sao chẳng nói gì thêm ?
Có phải không Thu,
Trời sắp chuyển tiết đông ?
Đà Lạt, đêm tháng 8

TRƯỚC HOÀNG HÔN

Anh hãy tiễn em đi
Xuyên qua chiều hoàng hôn
Lửa đỏ !
Xin đừng đón em về
Trong nắng nhạt
Chiều tà !

Ta chia tay thôi
Đôi ngã, nẻo đường xa
Dù có thể
Một chút gì
Như bồi rồi

Dù có thể
Một chút gì
Như chờ đợi
Hãy rời xa
Khi tia nắng cuối
Vẫn chưa tàn !

Em gửi cho anh
Lời chào
Trong buổi hoàng hôn lửa đỏ
Ta chia tay !

Dalat, hè 1990

THÀNH PHỐ VÀO XUÂN

Xuân trở lại
Vẫn dịu dàng như muôn thuở
Cánh Anh Đào nhỏ nhỏ khẽ đung đưa
Hoa Cúc vàng thủ thủ với nắng trưa
Thông nhảy nhót reo vui cùng gió sớm
Trời xanh thắm, mây vờn trong nắng ấm
Và nụ hồng e ấp nép trên cây

Em bước đi trong chiều nắng hôm nay
Lòng xao xuyến, gọi về bao kỷ niệm
Hoa nở rồi hoa tàn
Nhưng mùa xuân bất diệt !
Thành phố vào xuân
Lòng người cũng sang xuân

Xuân 1986

MỤC LỤC

	<i>Trang</i>
1. Lời giới thiệu	5
2. Đợi	9
3. Nhấn	10
4. Cô gái và cuộc duyệt binh	11
5. Tháng năm ở hai miền	14
6. Nói với người đi trồng rừng	16
7. Cuộc chia tay mùa hạ	18
8. Đã từng	19
9. Gặp lại giữa sân ga	21
10. Mùa đông nước Nga	25
11. Vần thơ viết trên tàu	27
12. Chuyện của học trò	29
13. Thông điệp của bức điện hoa	31
14. Chiều không bình yên	33
15. Nếu chẳng là mãi mãi	36
16. Trưa hanh nắng	37
17. Lời ru của mẹ	38
18. Ngày bé tròn năm tuổi	40
19. Kỷ niệm về nơi sơ tán	42
20. Buổi sớm đến giảng đường	44
21. Đêm cuối thu	46
22. Trước hoàng hôn	48
23. Thành phố vào xuân	50

CHIỀU KHÔNG BÌNH YÊN

Thơ

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Chịu trách nhiệm xuất bản

MAI NGỌC THANH

Biên tập :

LÃ HOÀN

PHẠM VŨ

Bìa và trình bày

VI QUỐC HIỆP

Sửa bản in

BẠCH PHƯƠNG

In 1000 cuốn khổ 13,5 x 19,5 tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt.
Giấy phép xuất bản số 68GP/XBTH Nhà xuất bản Thanh Hóa
cấp ngày 14-6-1997. In xong nộp lưu chiểu tháng 8-1997.

Đã cạn khổ nỗi dòng suối ấy
Xôn xang nước mát bỗng dâng đầy
Chao thức canh trường con suối nhỏ
Nỡ nao đón đợi nắng mai về

Thanh